

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnervm

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

De Vulnere pedis dexteri. Vulnera Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

AD vulnus pedis dexteri, cum vero emendationis proposito, Deum orabimus, ut nos à peccatorum periculis liberet; contra tentationes, vires, & opem tribuat, atque in virtutum & bonorum operum studio, desideria nostra augeat.

CONSIDERATIO I.

Vulnera Christi

Arma animarum.

1. Reg. 17.
v. 40.

DAVID filius Isai ovium pastor, in arenam contra Goliathum, singulari

gulari certamine ingressurus, non aliis armis, quàm fundâ, baculo, & quinque limpidissimis lapidibus usus est, quos de torrente legerat, & miserat in peram suam pastoralem.

Philo Iudæus, ait, lapidibus hisce in-
sculpsisse Davidem nomina celeberrimorū Patriarcharum, Abrahami, Isaaci, Iacobi, & Moyfis, quinto verò nomen Iosue Iudicis, ac ducis populi Israël, qui re, ac nomine Dominum Iesum referebat.

*In antiq.
Iuda.*

Prodit itaque ad certamen Goliathus, obviam illi procedit David, qui quinto lapide, Iosue, hoc est, Iesu nomine insignito, oneratam atque armatam fundam circumagens, lapidem illum in Gigantis frontem impegit, eumque prostravit, & turri illi carneæ ense suo à cervice caput avulsit.

Habet & homo hostem suum, quem Behemot, seu Leviathan Iob appellat, *c. 40. v. 10.*
cujus ferocia tanta est, ut comedat sicut paleas ferrum. Nonne militia, cum eodem Iobo, rogat Augustinus, *Lib. 10. Conf. c. 28.*
*est vita hominis
super terram? Cui enim non est necesse ren-
tatio-*

tationes, & molestias pati? Tolerari eas jubes Domine, non amari, nemo quod tolerat, amat, etsi tolerare amat: quamvis enim gaudeat se tolerare, mavult tamen non esse, quod toleret. Heu mihi Domine, miserere mei. Ita Augustinus.

Contra hunc hostem animos nobis
Ephes. c. 6. v. 11. addit Apostolus, cum ait, Confortamini in Domino, & in potentia virtutis eius, induite vos armaturam Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli. Verum quæ hæc armatura Dei? non alia sanè, quàm Davidis baculus, Crux scilicet Christi; ejusdem funda, intellectus noster; lapides quinq; limpidissimi, cruenta quinque Salvatoris vulnera, nomine Domini Iesu insignita; quæ consideratione piâ, atque attentâ quasi fundâ circumactâ, vi, atque impetu motæ voluntatis hostem nostrum prosternent; ad quem insultando Augustinus; Percussisti, vulnerasti, dejecisti. sed vulneratus est pro me, qui fecit me, & de morte sua vicit te. Deinde Christianorum Athletarum ad certamen erigens animos; Quid vultis, inquit, ô Sancti, ô boni præliatores, ô fortes milites Christi! quid vultis? ut non sint omnino
 concu-

*Serm. 43.
 de verb.
 Dom.*

concupiscentiæ malæ? sed non potestis. Exercete bellum, sperate triumphum. Armate vos, sumite instrumenta bellorum. Præcepta Dei (præcepta amoris, vulnera, inquam, Salvatoris) arma vestra sint. Hæc Augustinus. His veluti totidem clypeis anima mea hostem tuum aggredere, illa veluti totidem æneas balistas Domini Iesu meritis oneratas, divini amoris igne accende, atque in eum exonera, & de victoria secura es.

Antiochus, qui ΣΩΤΗΡ, seu Salvator Io. Pier. 7
 cognomento dictus est, cùm adversus Valer. in
 Galatas pugnaret, nec satis ex senten- Apend.
 tia res succederet, essetque in discrimi- Hierogl.
 mine; ut militum animos in spem erige- l. 11.
 ret, aiebat per quietem vidisse se, vel se
 vidisse simulabat, Alexandrū Magnū,
 se monentem ut salutis, ac victoriæ
 symbolum assumeret, idque pro tessera
 Tribunis daret. Symbolum autem illi
 huiusmodi ostendisse, triangulum tri-
 plicem invicem insertum, ex lineis &
 angulis quinque constantem, in qui-
 bus ΤΡΕΙΑ, id est, salus scriptum erat
 ut subjecta hæc figura ostendit.

Fabulas

Fabulas hasce atque nugas, vana, ac profana Gentilium superstitio fingebat. Quæ enim in pentagoni tessera salus, seu victoria inesse potuit? aut cur Salvatoris nomen sibi arrogavit Antiochus? Unicus & æternus nobis Salvator est Christus Iesus, qui in bello, quod cum tartareo hoste pro anima gerimus, salutis tessera ac symbolo, sacris scilicet suis quinque vulneribus, divino veluti pentagono, signatis,

tis, certam victoriæ, ac salutis spem pollicetur.

Quantò ergo sanctiùs, quia veriùs & religiosiùs Alphonsus primus Lusitanæ Rex, dum cum exercitu suo non copioso, à quinque Maurorum, seu Saracenorum Regibus obsidebatur. Anxio, Deumque tota nocte deprecanti, apparet Salvator madentibus recenti sanguine vulneribus, illum cohortans, ut copiis suis, licet exiguis, hostem aggrediatur, auxilium illi de cœlo adfuturum; Rex cœlesti monito erectus, nova, & non visa hætenus arma, clypeum scilicet & labarum scutulis quinque distinctum, quibus quinque Domini vulnera insculpta erant, parat; militem de conspecto à se, illa nocte, crucifixo Domino monitum, in hostem ducit, eumque fundit, quinque Domini vulneribus fortior ac felicior, quàm Mauri illi Reges exercitibus suis quinque instructissimis.

Alphonsum imitati sunt Angli Catholicici, qui sub exordia defectionis Regis sui Henrici VIII. à Catholica fide,

*Vascon. de
Reg. Lusit.*

*Flor. Raimund. de
Ortu, &
Occ. Hares.
l. 6. c. 4.*

fide, pro Ecclesiæ defensione militum
 quinquaginta millium Exercitum cō-
 flarunt, cujus vexilla omnia, quinque
 Salvatoris vulneribus insignita erant;
 in horum medio posito calice, qui
 hostiam Iesu nomine conspicuam, ge-
 stabat. Ita nobis Domini vulneribus
 ac sacrâ Eucharistiâ, sanctoque Iesu
 nomine, armis veluti potentissimis,
 contra animarum nostrarum hostes
 depugnandum est, neque de victoriâ
 dubitandum.

*Cosm. Ma-
 ga: pref. in
 Josue.*

Vir Princeps ad singulare certamen
 ab altero provocatus, dolo usus, crystal-
 linum scutum detexit, idque soli ob-
 vertens hosti objecit, qui radiorum re-
 percussu occæcatus, manus dare, & ex
 arenâ cedere cogebatur. Quot Iesu
 vulnera, tot nobis sunt clypei, qui ra-
 diis divinitatis, ac meritorum ejus ocu-
 los hostis nostri hebetent, eumque no-
 bis subiiciant. Crucifixus Salvator in-
 star illius est turris, quæ ad Sionis ar-
 cem à Davide ædificata est, ex qua mille
 clypei pendent, omnis armatura fortium.
 Nam in cruce Dominus, veluti in turri
 muni-

*Cant. 4.
 v. 4.*

munitissima, contra hostes animæ nostræ appendit, non mille, sed quinque tantum clypeos, vulnera scilicet sua sacrosancta, clypeis omnibus validiora, ac potentiora, in quibus omnis armatura fortium, Martyrum, Sanctorum, ac servorum Dei consistit. Non enim clypei solum, sed & tela, & gladii, & hastæ, & lanceæ, omneque armorum genus nobis sunt Domini vulnera, ad vitiorum omnium auctores hostes profligandos.

Quo armorum genere ut utamur, hortatur nos S. Petrus, cum ait, *Christo Ep. I. c. 4.*
passo in carne, & vos eadem cogitatione arma- ^{v. I.}
mini: in Christo enim passio, ac vulnerato, & cum illo certandum, vincendum, ac triumphandum nobis est. est enim Christi passio, & crux, inquit Cornelius à Lapide in hunc locum, plena armatura, sive Panoplia, quâ debellavit peccatum, mortem, infernum, ac diabolum. unde Doctor Angelicus, ait, *Christi* ^{D. Thom.}
stum in cruce fuisse instar equitis ar- ^{in epist.}
mati: coronam enim spineam illi fuisse ^{Pet. I. c. 4.}
pro galea, cruorem toto corpore perfu- ^{v. I.}
 I sum

sum pro lorica, clavos pro gladio, crucem pro equo; neque lanceam defuisse, ac scutum, sacra quinq; vulnera; atque hâc armaturâ, mundum, carnē, ac dæmonem profligasse. *Christo igitur passo in carne*, anima mea, arma te adversus hostes tuos omnes, ejusdem passionis memoriâ, consideratione, imitatione, invocatione. Iisdem enim armis necesse est uti, & pugnare te, quibus usus est, & pugnavit pro te Christus; qui & tibi paratus est se armigerum præbere.

*Barth. Fl-
zen. in ejus
vita 9. Oct.*

Elisabetha Wansia, virgo domo inter Leodienses nobilis, Christi patientis supplicia tâto affectu meditabatur, ut illa numquã de memoria dimitteret; sed neque ipsa à Domino relinquebatur. Totos tres annos quocunq; se illa conferret, ille crucifixus euntem ita comitabatur, ut nunquam abiret à cōspectu; & si quæ fortè impuræ, ac illicitæ cogitationes animum pulsarent, arma illicò expediebat, & revulsam à cruce dexteram pectori Elisabethæ admovebat, hostemque abigebat. Ita
Christus

Christus suis semper est futurus arma, & armiger, ut si velint, semper vincant, & de adversario suo triumphent.

Ita pugnavit, vicit, ac triumphavit Io. Bolladius & Godofridus Heschenius in M. S.
B. Christina mirabilis, non illa Leodiensis Hasbana, sed Coloniensis Agrippina, quamvis isti par virtute, opere, dæmonum tentatione, & gratiis à divina manu liberaliter acceptis, æquè mirabilis. Huic à Dæmone vix unquam ulla erat requies, modò illi corpus maleis, veluti in incude tundeatur; modò manus ac pedes clavis terræ affigebantur, modò aliis cruciatibus afficiebatur; semper tamen constans Christina non alia arma, non alios defensores, præter Domini vulnera implorabat, quæ, oculis animoq; semper iis intenta, iisdem dimicabat, iisdem vincebat, ac triumphabat.

Ita etiã pugnavit, vicit, ac triumphavit Luc. Wund. To. 2. Ann. an. Chr. 1261. n. XV.
Novitius ille miles è Divi Francisci familia, qui Christi in carne passi cogitatione, molestissimam adversus sanctam vocationem suam tentationem

I 2 conaba-

conabatur superare ; hærebat tamen subinde , & hostem veluti auscultans , nutabat . Adest Tyroni suo Dominus , sacris suis quinque vulneribus , recenti sanguine manantibus , conspicuus : obtestatur ne pusillanimitate , & inconstantia sua , illa renover ; Resumpsit animum Iuvenis , subsidio isto hostem depulit , & in via divini servitii deinceps constanter egit .

Apprehende hæc arma , & scutum (anima mea) & exurget Dominus Iesus in adjutorium tibi .

CONSIDERATIO II.

Vulnera Christi

Lux animarum.

*Caf. 62.
v. 1.*

PRænunciavit hoc lumen Isaias , cum ait : *Propter Sion non tacebo ; & propter Hierusalem non quiescam ; scilicet ejus salutem annuntiare , donec egrediatur , ut splendor , justus ejus , & Salvator ejus , ut lampas , accendatur .*

Docet

Docet Salvator *neminem accendere lucernam, & ponere eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt.* *Math. 5. v. 15.*
 In obscurissimâ plurimorum errorum nocte, à salutis tramite aberrabat mundus ante Salvatoris adventum, verùm cùm ad nos advenit, *populus*, ait *Isaias*, *C. 9. v. 2.*
qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam, quinque quippe lucernas sanctissimorum suorum vulnerum accendit, & candelabro crucis suæ imposuit, ut illuminarent omnem hominem venientem in hunc mundum, & ad virtutis, ac salutis æternæ viam tenendam nobis præluce-
rent.

Lubet hîc cum D. Augustino quærere, quomodo fontes vulnera Salvatoris, quomodo dicantur lucernæ? Ait *Plinius* fontem esse qui faces accendat. *De fonte Solis meminit Scriptura*, *103.*
an fortè, quod & fontibus sua lux in- *Ios. 15. v. 7.*
fit? Apud Estherem, fons parvus crevit *Esther. 10.*
in fluvium maximum, & in lucem, solemque *v. 6.*
conversus est: sed D. Augustinum audiamus *Tract. 34.*
in hac Regij Prophetæ verba: *in 10.*
Quoniã apud te est fons vitæ, & in lumine tuo vi- *Psal. 35.*
debimus *v. 10.*

debimus lumen. In visibus, inquit ille, corporeis, aliud est lumen, aliud est fons. Non sic est apud Deum: quod lumen est, hoc est fons: qui tibi lucet, ut videas, ipse tibi manat, ut bibas, ut te reficiat, ut te abluat. Ita & vulnera Salvatoris, quæ sicuti fontes nobis fuerunt ad eluendas peccati sordes, ita & lumen erunt, quo virtutis atque æternæ salutis via nobis ostendatur.

*In eius vi-
ta.*

Lux hæc sanctæ Franciscæ Romanæ, dum Deum deprecaretur, oborta est. Videbat sacra Domini vulnera radios suos ejaculari Solis instar, in augustissimam, ac sanctissimam Trinitatem, in Virginem Deiparam, Angelos, ac sanctos omnes; fulgore novo cœlum omne coruscabat. Observans deinde quâ ratione lux hæc ad homines se diffunderet, videbat alios uno tantum vulnere, quosdam duobus, nonnullos tribus, paucos quatuor, pauciores quinque, pro meritis suis omnes illustrari, ut singulis constet, unde vitæ æternæ lumen illis oboriatur.

*In vita B.
Tho. de Vil-
la nova
ejusd. Ord.
Archiep.
Valentin.*

Religiosi cujusdam ex Ordine S. Augustini cellulâ, mirâ quot noctibus luce

luce splendescere per rimas observaverat Monasterij Superior, cui tamen constabat eum neq; lucernâ, neq; candelâ uti: rogat itaq; unde lumē tantū procederet; at ille summâ animi demissione, ex officiosâ inquit, & divinâ lâpade lateris Christi Iesu, dū eum oro supplex, ut me virtutum suarū, & æternæ gloriæ suæ luminis participem faciat.

Divinam hanc lucem etiam Francisco Zuario Societatis nostræ religiosissimo ac doctissimo viro illuxisse ferunt. Cū enim ante Christi è Cruce pendentis effigiem à terra sublimis oraret, à Collegij Ianitore cubiculum ingrediente, visus fuit Salvator ex imagine & vulneribus suis radios in Francisci vultum ac pectus emittere, virtutis ejus ac religionis testes.

Hac etiam luce illustratus fuit sanctus Benedictus, magnus ille religiosi Ordinis in Occidente Patriarcha, cujus animam duo Monachi videtunt in cœlum euntem, pallio pretiosissimo ornatam, & circum eam fulgentes undique lampades, simul clarissimâ, ac

*Euseb. Nis-
renb. in
vita.*

*Brev. Rom.
21. Mar.*

gravissimâ specie virum, dicentem: Hæc est via, quâ dilectus Domini Benedictus coelum ascendit; lampades scilicet, virtutes ejus erant, quæ à sacris Domini vulneribus lucem suam omnem acceperant.

Liceat hîc mihi sacratissima hæc *Math. 25.* vulnera, quinque illas lampades appellare, quas quinque prudentes Virgines, sanctæ scilicet animæ, accipiunt, ut sponso suo eant obviam, sanguine ejus pretioso, misericordiæ veluti oleo instructas, quæ semper ardentes, ac lucentes, eas ad cœnam nuptiarum Agni introducant.

Orabis anima mea, & obtestaberis Salvatorem tuum, ut in divino fulgentissimorum vulnerum ejus lumine tibi resplendeat lumen humilitatis, obedientiæ, patientiæ, ac reliquarum ejus *Math. 5. v. 16.* virtutum, ut dum iis illustraris, ita luceat lux tua coram hominibus, ut videant opera tua bona, & glorificent Patrem tuum, qui in cœlis est.

Li. de vera Innocentia. Sequamur verâ hâc lucē, ait Augustinus, lucem, inquam, vulnerum Salvatoris; nec ambulemus in tenebris. Tenebræ autem metuendæ

tuendæ sunt morum, non oculorum; & si oculorum, non externorum, sed internorum, vnde discernitur, non album, & nigrum, sed iustum, & iniustum.

CONSIDERATIO III.

Vulnera Christi

Thesaurus animarum.

CRUX index fuit Tiberio Constantinopolitano Imperatori, thesauri à Narcete olim defossi, qui ne prodere-
Paul. Dias. l. 3. c. 6. de gest. Longobard.
 tur, familiares suos illius conscios omnes trucidavit. Satis quippe illi fuit si esset, etiamsi prodesset nulli.

Afferit Salvator, simile esse regnum cœ-
Matth. c. 13. v. 44.
 lorum thesauro abscondito in agro, quem qui invenit homo, præ gaudio illius, vadit, & vendit universa quæ habet, & emit agrum illum. Thesaurus hic Christus est, neque alium optamus, aut quærimus; Ephes. 3. v. 6. investigabiles enim ejus divitiæ sunt, ut ait Paulus; stabiles scilicet atque æternæ: mundi verò labiles, ac fluxæ. sed quomodo the-

faurus hîc inquirendus: uti alii omnes,
fodiendo. Salvator autem spinis con-
fossus, flagellis peraratus, clavis, &
lanceâ perfossus est. Ingredere itaque
Is. c. 2. v. 10 anima mea cum Propheta, & absconde-
re in fossa humo, crux tibi index est the-
sauri in ea latentis, in vulneribus sci-
licet ac visceribus Salvatoris. Bonus the-
saurus, bona margarita, inquit Bernardus,
quæ fosso agro corporis Iesu, invenitur. Ecce,
P. I. stim. clamat S. Bonaventura, apertus est the-
6. 1. saurus divinæ sapientiæ, & æternæ suavitatis;
intra vulnorum aperturam, & eum invenies.
Serm. 15. Non venit, inquit Bernardus, Salvator va-
in Cant. cuè, qui non venit vacuus, nam quomodo vacuus
in quo habitat plenitudo? Neque enim ei datus est
ad mensuram spiritus. Denique venit in pleni-
tudine temporis bene plenus, quem pater unxit, &
misit plenum gratiæ, & veritatis, ut de pleni-
tudine ejus omnes acciperent per patentia pedum,
manuum, ac lateris sacratissima vulnera; de
quibus eleganter ille:

Ingl. eleg.
86.

Has qui scrutari fodinas dilexerit,
Paupertatem non timeat:
Manant hinc divite vena thesauri,
Vnde mundus quandoque aureus fiat.

illo

illo scilicet divine charitatis auro, quod *Apoc. 3. v. 18.*
ignitum à se, apud Ioannem, emi voluit Dominus.

Sunt hæc sacra Domini vulnera *quinque illa talenta*, quæ ipse, non peregrè proficiscens, sed à peregrinatione sua in patriam revertens dedit nobis, ut in iis *alia quinque superlucremur*, omnem scilicet gratiarum abundantiam; eoque lucro provocatus Dominus ponat nos *super quinque civitates*, sensibusque nostris quinque dominemur. Eia ergo anima mea, noli divina hæc talenta *sudario* oblivioso involuta negligere; sed pone *illa ad mensam*, mensam, inquam, sacratissimi Corporis Salvatoris, & coelestem tibi usuram reddent, ac veluti *bono fidelique seruo gaudium Domini* tibi foenerabuntur.

Scribit Isidorus in *Lybya* lapidem *Lib. 6. c. 4.* reperiri, qui in exiguo orbiculo sexaginta gemmarum colorem referat; adamantis radios, Smaragdi virorem, candorem margaritarum, flammam Pyropi, Sapphyri notas aureas, & sic deinceps. Ita & in sacris ac sanguineis Domini Iesu vulneribus, in divinis illis veluti pyropis,

pyropis,

pyropis, observare est Angelicorum ordinum omnium gratiam, Patriarcharum fidem, Prophetarum lumen, Apostolorum zelum, Martyrum fortitudinem, Virginum puritatem, Sanctorum omnium virtutem: denique, ut cum Chrystomo loquar, totius divinitatis, atq; humanitatis Christi divitias.

*Vascon. de
Reg. Lusit.*

Ioannes II. Portugalliæ Rex, sui semper similis, in concepta erga Domini vulnera religione, morti proximus per illa à viro nobili subsidium pro inope familiâ rogatus, omnem ei supellectilem suam argenteam largitus est, donoque huic annum censum liberalem addidit. Anima mea, si sacra Domini vulnera apud Reges & Principes, terrenas opes inveniunt, quidni & à Deo coelestes obtineant.

Nu. 3. v. 47 Erunt illa tibi ad omnem necessitatem *quinque illi sici*, de quibus sacra Scriptura meminit: erunt *quinque illi panes hordeacei*, quibus non jam, *quasi quinque millia virorum*, sed orbis universi animæ pascantur, & saturentur, nullam deinde rerum caducarum famem passuræ.

Ita

Ista sunt in vulneribus Domini animarum nostrarum subsidia, isti thesauri, quos etiam in iisdem invenit Ioanna Guilhemia Ordinis S. Augustini, uti alibi dixi, Religiosa, quæ accepto à nobili matronâ præclaro munere, eoque ad Superiorem suam delato, facta est nullum sibi dari posse munus excellentius, nullum magis opulentum, quàm id, quod attentâ meditatione ex ditissimo sacrorum Domini vulnerum thesauro, depromitur.

Rosæ pentaphyllæ, de qua suprâ, Fred. Form. in præfat. rosa Pentæ aquas, oleum, unguentum, pulveres, aliasque ex illa confectas medicinas Regibus suis offerre solent Indi, cum ab illis beneficium aliquod postulant. Nos rosæ pentaphyllæ nostræ, sacratissimorum scilicet Domini vulnerum aquas, sanguinem, merita cœlesti Patri offeramus, & à divina illa bonitate tanto dono provocatâ, necessitati nostræ gratiarum omnium thesauros impetrabimus. Quid enim non impetrent (uti plagas Domini appellat Bernardus) flores illi rubentes, & ardentes, patri æterno oblatis,

oblati, rubentes sanguine passionis, ardentem igne caritatis?

C. 20, v.

32.

Rectè quærit Ecclesiasticus; *Sapientia abscondita, & thesaurus invisus, quæ utilitas in utrisque?* Magno sanè bono nos privamus, quia thesauros illos in propatulo positos, & nobis obvios, quasi abditos præterimus, & negligimus; neque in fossam illam corporis Domini humum, cum Bernardo, ingredimur, in eaque, piâ meditatione abscondimur, ut illos quæramus; quemadmodum quæsit, & invenit ille Societatis nostræ Sacerdos, qui animam agens, cum magna lætitiæ signa vultu, animoque ostenderet, rogatus causam: si, inquit, alicujus oculis obversaretur ingens auri, argenti que vis, gemmarum que pretiosissimarum omnis generis copia, is que certus esset, hæc omnia sua esse, ut tanto thesauro Toparchiam aliquam nobilem compararet, nonne meritò ingenti afflueret gaudio? Ita & ego video oculis meis obversari lacrymas, labores, flagella, spinas, clavos, crucem, supplicia, vulnera, sanguinem Domini

*Apsid. 10.
Enseb.
Nierenb.*

mini Iesu, certusque sum inæstimabiles
 hæc divitias, atque thesaurum hunc
 immensum meum esse, ut eo cælum mihi
 emam; cur igitur non gaudii omnis si-
 gna præferam? Atque hoc solatio, & fi-
 duciâ plenus Dei servus vitam conclu-
 sit. Invenerat has opes, & thesauros
 Bernardus, cum ait: *Ego fidenter, quidquid* Serm. 61.
michi deest, usurpo ex visceribus Salvatoris, quæ in Cant.
misericiâ affluunt, neque desunt foramina, per
quæ effluat.

Thesaurisa itaque tibi anima mea,
 thesaurum istum, non *in vasis fictilibus* sed Math. 6. v. 3
 in vulneribus Salvatoris, *ubi neque tinea* 20.
 amoris proprii, *neque ærugo,* inveterati ho- 2. Cor. 4.
 minis, *demolitur, & ubi fures tartarei non ef-* v. 7.
fodiunt, nec furantur. Ubi enim est thesaurus tuus,
ibi & cor tuum erit, uti erat sancti illius Sa- Barri an.
 cerdotis, in cuius corpore, cum cor, fac. p. 1. c. 8
 stupentibus omnibus, non reperiretur,
 tandem ab aliquo conspectum fuit ad
 pedes imaginis Christi in cruce pen-
 dentis, ante quam preces suas fundere
 solitus erat, ut ubi in vita sibi thesauri-
 saverat, ibi in morte conquiesceret.

CON-

CONSIDERATIO IV.

Vulnera Christi

Fundamentum Fidei, Spei, & Charitatis.

Io. 2. 8. v. 28. **C**um exaltaveritis filium hominis, ait Sal-
vator, in cruce scilicet, & in ea
illum clavis confixeritis, & lanceâ la-
tus ejus aperueritis, tunc cognosceris, quia
P. 1. stim. c. 6. ego sum. Vnde S. Bonaventura docet
vulnera Salvatoris fundamentum esse
fidei, spei, & charitatis. Quò profundius
fundamentum hoc in illis attentâ
meditatione jacimus, eò altius virtu-
tum harum ædificium exurget.

*Lib. 10. in
Luc.*

Corpus, inquit Ambrosius, in quo man-
serunt insignia vulnerum, insignia cicatricum,
quæ Dominus palpanda obtulit, cæloque inferre
maluit, abolere noluit, fidem firmat, acuit
devotionem, spei scilicet in illum, ac ca-
ritatis.

*Nicol. Or-
land. hist.
Soc. Tom 1.
l. 4. n. 31.*

S. P. N. Ignatius Hierosolymitanum
iter aggressurus, nullos viæ comites, li-
cet se offerrent quamplurimi, nullum
pecuniæ

pecuniæ subsidium admisit; pro comitibus, aiebat, & omni subsidio, habiturum se fidem, spem, & charitatem in Deum, cum his securum se, ac tutum esse; ab his sibi, de necessariis, prospiciendum. Hisce sociis, se loca sacra, sanguine Domini cōspersa veneraturum, auctioremque, ac beatiorem inde rediturum, quando scilicet attentâ patientis, ac vulnerati Salvatoris consideratione, incrementum illæ virtutes accepissent.

Quod ut consequeretur, ubi primùm sacra illa attigit loca, uti refert Orlãdinus, præcipuis nobilitata salutis nostræ mysteriis, solo illo, illis specubus, montibus illis, tectorumque reliquiis, antiqua repræsentantibus tempora, ipsaque res ante oculos ponentibus, totus in lacrymas abire, pietatis sensu colliquescere, nec os nisi ad reliqua raperetur, posse à primis avellere; ut quando non posset Dominum intueri ubi est, intueretur ubi fuit. Ita verò urgebat virum sanctum in Redemptorem suum caritas, ut optaret, arderetque illo in lo-

*Hist. Sect.
1. l. 1. n. 37.*

co vitam ponere, & sanguinem fundere, ubi Salvator vitam posuisset suam, & suum fudisset sanguinem. Reditum autem in Europam cogitans, cupidus relicta à Christo in cœlum subeunte vestigia regustandi, raptim in Olivetum montem evolavit, ubi cùm pietati, atque affectui suo suavissimè satisfecisset, ad sancti Francisci cœnobium revertens, Salvatorem suis conspicuum vulneribus habuit viæ comitem, fidei, spei, ac charitatis suæ magistrum, ut quibus comitibus venerat Ierosolymam, iisdem auctior, & cõfirmatior (quod non multò post patuit) Venetias, unde solverat, regrederetur.

Stabant Cypri in portu, quo felici cursu fuerat appulsus Ignatius, navigia tria, mox in Italiam solutura. Turcicum unum, alterum Venetum, firmum ac magnum prædicitis mercatoris; tertium pusillum, vetustate, carieque fatiscens, cumque quidam peregrinorum instaret apud navis robustissimæ Navarchum, ut Ignatium susciperet, sanctum esse homi-

hominem, is cognito quòd pauper esset, sanctis navigio opus non esse respondit: sed brevì didicit cavillator impius re ipsa, non ita sanctos viros navigiis, quàm navigia sanctis opus habere. Nam cum tres illæ onerariæ pariter vela secundo vento fecissent, sub vesperam gravissimâ tempestate coortâ, Turcica continuo periit. Veneta prope Cyprum allisa in scopulos naufragium fecit, hominibus dumtaxat salvis: parvula, & malè cohærens, in quam gratis, facileque Ignatio ascensus patuerat, quamvis multum jactata, cursum tamen incolumis tenuit. Præferebat quippe vir sanctus illi pro Navarcho, & epibatis peritissimis, spem ac fiduciam in Deum, eò securior, quò divina illa virtute à passi & vulnerati Salvatoris conspectu, ac meditatione auctior, & confirmator Ierosolymis factus, non dubitabat quin æternus Pater, *qui proprio filio non pepercit, Rom. 8. v. sed pro nobis omnibus tradidit illum, ipsi 32.*

non solum felicitis cursum navigatio-

nis, sed & alia omnia cum ipso daturus esset.

Quod & viso altero confirmavit Deus, voluitque servi sui Ignatij in se fiduciam ac spem non minore beneficio magis corroborare. Romam vir sanctus, postquam Parisiis novem sibi adlegisset socios, cum Fabro, & Lainio, reliquis per Italiam ad Evangelium distributis, properans, toto in itinere, præsertim dum quotidie cœlesti pane reficitur, frequentia supra naturam divinitus lumina recepit. Illud maxime, quod diu in optatis habuerat, animo versabat, quemadmodum posset quasi in familia Christi Iesu famulus cooptari, assidue sanctissimam rogans matrem, ut apud filium sibi conditionem inveniret, id ipsum ab æterno ejus Patre flagitans, ut eum sibi conciliaret. Itaque sanctis hisce cogitationibus plenus, quo die propius accedebat ad Urbem, cum templum salutandi Numinis gratiâ solus esset ingressus, mente excessit à sensibus, & in ipso contemplationis æstu Majestatem Dei patris,

patris, qui filio Iesu crucem bajulanti se suosque amicissimè commendabat, clarissima luce perspexit, quos cùm in suum Iesu patrocinium, fidemque reciperet, ad Ignatium placido ore conversus, *Ego vobis*, inquit, *Romæ propitius ero*, Ignatij in se spem ac fiduciam excitans, eo quo passus, ac vulneribus confossus fuerat schemate, ut & ipse & socij, quos sibi adlegerat, & deinceps in Iesu Societatem adlegendi erant, non aliis comitibus, non alio viæ subsidio, quàm fide, spe, ac in Deum caritate, à passo suo, ac vulnerato Salvatore confirmati, & corroborati, diversa loca peragrarent, vitamque in quavis mundi plaga agerent, animarum, ac divinæ Majestatis obsequio omni in functione, consecrati.

Habentes itaque (ut cum Apostolo Ad Heb. 12. v. 2.
meos in Christo Iesu Socios compellem) impositam nobis sanctissimum Patriarcham nostrum imitandi dulcem necessitatem, deponentes omne pondus, & circumstans nos peccatum, curramus ad pro-
positum

positum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contemptâ; ut qui crucem bajulans, propitium se nobis futurum Ignatio ipopondit, per eandem à nobis, difficultate omni perruptâ, ac contemptâ, animas obtineat pretioso suo sanguine redemptas.

At videamus modò quâ ratione fides, spes, atque in Deum caritas à passio, & vulnerato Salvatore in animis nostris roborentur.

Primum itaque fidei nostræ fundamentum esse passionem, & vulnera Domini, eaque testari ipsum verum Deum, Dei que filium esse, probatissimum est; modus tamen adstruendi veritatem hanc, ab ea planè alienus videtur. Nam capi, ligari, ut virum sceleratissimum ad tribunalia varia abripi, conspui, pugnis contundi, cædi colaphis, flagellari, coronari spinis, vario ludibrio exponi, cruci, inter latrones, suffigi velut *novissimum* atque pessimum virorum, lanceâ deinde latus aperiri,
quis

quis dicat, judicetque clarissima in Christo Divinitatis esse argumenta, cum præsertim nemo, quamvis mortalium nequissimus, majori contemptu, graviori que supplicio affici poterit. Nihilominus omnia hæc opprobria, tormenta, vulnera, Dominum Iesum, ut verum hominem, ita verum Deum probant, Centurione, & qui cum eo erant testibus, qui Salvatoris patientiam, ac mansuetudinem, in gravissimis cruciatibus admirati, cælumque videntes, ac terram, in ejus morte commoveri, exclamarunt: *Verè filius Dei erat iste!* *Math. 27.*

Hoc ipsum probat Isaias, cum ait: *de angustia* (legunt in humilitate LXX.) *& de judicio sublatum est, generationem ejus quis enarrabit?* Quis, inquam, eum à tot Iudicibus adeo severè examinatum; ut blasphemum à Caypha damnatum; ut amentem ab Herode veste albâ illusum; à Pilato Barabbâ viro seditioso, latrone, homicidâ nequiores judicatû expendens, ac in modesta illa, & patiente innocētia sublatum in crucem,

cem, divinam ejus non fatebitur generationem, quam & Pilatus ipse in illo agnovit, & reveritus est?

Ac, ne cui dubium reliquatur, Christus ipse hoc de se testimonium dedit, cū egresso Iuda ad eum vendendum, & prodendum; *Nunc clarificatus est, inquit, filius hominis, & Deus clarificatus est in eo, si Deus clarificatus est in eo, & Deus clarificabit eum in semetipso, & continuo clarificabit eum.* Perinde ac si diceret: Iudas jam egreditur ad prodendum me, & tradendum; imminet ergo mihi crux infamis, ac dura mors, quæ adeo non cedit mihi ad ignominiam, ut per eam summè sim glorificandus. In illis enim non tantum agnoscar esse filius hominis, & homo, sed & filius Dei, & Deus, cœlum enim, & terra testabuntur Deum in cruce mori.

*In sacram
Dom. pass.
c. 24. v. 35.*

Vnde rectè Drogo S.R.E. Cardinalis occasione verborū apud S. Lucam. *Et cognoverunt eum in fractione panis; in mystico sensu ait: verè non cognosceris, Domine, nisi in fractione panis. Panis caro tua est. fregisti manibus tuis corpus tuum, fregisti vulneribus scilicet*

scilicet corpus, quod foris apparet, & ostendisti medullam, scilicet divinitatis tuæ, quæ intus latebat; uti con fractis Gedeonis lagenis, lux quæ ^{Ios. 6. 7. v. 17.} in illis erat se prodidit.

Nabuchodonosor, Alexander Ma-^{Dan. 3. v. 14}gnus, Imperatores, Reges varii, ac Principes, eò dementiæ abrepti sunt, ut dii à suis haberi & coli voluerint, etiam tonitrua, fulmina que fingentes, ut magna numina esse crederentur; quos tamen verus, & unus Deus miserimos esse homines variis argumentis ostendit, & ipsi demum confessi sunt. Aliter Dominus Iesus, qui in humilitate, & angustia, qui in flagellis, & spinis, in clavis ac vulneribus, in cruce & probrosissima morte, ita se Deum testatus est, ut in nomine ejus omne genu ^{Phil. 2. v. 10.} flectatur, cælestium, terrestrium, ac infernorum. Vti divinè docet Apostolus.

Observant Interpretes, & inter hos Cornelius à Lapide Societatis nostræ Theologus, in eum scripturæ locum: ^{Cant. 2. v. 14.} Columba mea in foraminibus petra, in caverna ^{14.} maceria. Hebraicè legi, columba mea, in recessu scalarum petra, in abscondito graduum ma-

cerie. Habent petrae, seu rupes foramina, quae pro scalis seruiunt: ita Alexandri Magni milites trecenti, editissimam, & praecipitem vel maximè rupem per ejus foramina, quasi per scalas conscendentes, in supremo ejus vertice arcem munitissimam expugnarunt. Habet item maceria, murus scilicet cariosus, excussis vetustate hinc inde lapidibus, velut gradus suos, per quos etiam ascensus in urbes subinde patet, ut successus aliquando docuit.

Ait itaque Christus, qui apud Apostolum petra est, & in flagellato ac vulnerato corpore vera maceria, ait inquam, fidelem animam alloquens: *Columba mea in foraminibus petrae, in caverna maceriae, in sacris scilicet meis vulneribus commorare, per quae, piâ meditatione, tanquam per scalarum recessus, & gradus absconditos, ascendes ad intelligendam celsitudinem divinitatis meae, cum Thoma Apostolo meo.*

*Serm. 61.
in Cant.*

O bona foramina, inquit Bernardus, quae fidem adstruunt resurrectionis, & Christi divinitatem!

nitatem ! Dominus , inquit , meus , & Deus meus. Vnde hoc reportatum oraculum , nisi ex vulneribus Salvatoris , quæ ad divinitatem ejus gradum faciunt ?

In hisce sacrotum Domini vulnerum gradibus à terra in cœlum porrectis, tantillum hæreamus. Ascendit per eos Salvator ad Patrem suum , & Patrem nostrum , ut per eosdem ad Apostolos , & ad nos descenderet Spiritus sanctus. Per hos, si ipsi voluerimus, non minùs, imò & certius, quàm per scalam Jacob Patriarchæ, descendant ad nos, & *Genes. 28. v. 12.* ascendent à nobis ad Deum Angeli, necessitates nostras , & vota ad ipsum deferentes, & dona ejus, ac gratias ad nos reportantes. Per has scalas *Pf. 63. v. 8.* ascendat homo ad cor altum, à terra scilicet, ac terrenis desideriis sublevatum, & exaltabitur in illo Deus, & ille in Deo.

Beatus planè ille, *Pf. 83. v. 6.* cuius est auxilium abs te, Domine Iesu , qui novam hanc coronam usurpando , per quinquies quinque orationes Dominicas , piâ sacrorum vulnerum tuorum meditatione ordinatè dispositas, intermediis quinque

que salutationibus Angelicis, quasi per
 totidem scalas, *ascensiones*, & quidem
 purpureas, *in corde suo disponit*, per quas,
 ad votorum suorum, atque omnium
 bonorum culmen pertingat. Longè
 utique felicius Salomone, qui *ferculum*
fecit sibi, cujus, inter cætera, *fecit ascen-*
sum purpureum, & *eius media, charitate con-*
stravit. Tui unius causâ fecit se ipse
 Dominus Iesus *ferculum*, ô filia Je-
 rusalem, ô anima Christiana, & in eo
 ascensum vulnerum purpureum, cujus
 medium sacri lateris, imò cordis divi-
 nissima sua charitate constravit. Nul-
 libi ergo feliciùs columba, nullibi bea-
 tiùs anima esse poterit, quàm in fora-
 minibus petræ, quàm in caverna ma-
 ceriæ, in vulneribus scilicet Salvato-
 ris, per quæ veluti per *scalarum* reces-
 sus, & gradus absconditos, cum Tho-
 ma Apostolo ad Dominum, ac Deum
 suum ascendat.

Sed ut ad institutum redeam; *super*
lapidem unum septem oculos esse, ait Deus
 Cap. 3. v. 9. *apud Zachariam, lapis Christus Do-*
minus est; super eum septem oculi sunt,
 atten-

attentissima scilicet Dei consideratio,
& sollicitudo, ut eum poliat, & excel-
lentiam quæ in illo latet ostendat; &
ecce ego, inquit, *cælabo sculpturam ejus*; He-
bræus legit: *aperiam aperturam ejus*;
hoc est, inquit Hieronymus; istum la-
pidem clavis crucis, & lanceâ militis
faciam vulnerari, & aperiri, ut, quæ
in illo latet divinitatis Majestas, se
per vulnera & aperturam, veluti per
cælaturam ac sculpturam manifestet.
Clamat clavis, clamat vulnus, ait Bernar-
dus, *quòd Christus Deus sit, & homo*, do-
centque Deo viciniorem esse nemi-
nem, quàm qui cum Christo patitur,
cælatur, ac sculpirur, eique cum Apo-
stolo configitur.

*Serm. 61.
in Cant.*

Sunt etiam vulnera Domini spei no-
stræ robur, ac firmamentum; cùm
enim constet per illa redemptos nos
esse, per eadem etiam speramus, nos
æternam salutem consecuturos. *Chri-
stus*, inquit Apostolus, *in vobis est spes*
gloriæ, scilicet per passionis & vulnerum
suorum sacratissimorum merita. Sed
de hac spe dicam alibi fusiùs.

*Colos. c. 1.
v. 28.*

Tertiò

Tertiò vulnera Salvatoris, charitatis nostræ sunt fundamentum. Militum unus aliquis, de exiguo in Iulium Cæsarem amore accusabatur. Is ubi hoc intellexit, illico pectus nudans, vulneraq; ostendens: Hi, inquit, Cæsar, testes mei sunt adversus mendaces hostium meorum linguas, quo in te affectu semper fuerim. Et quis in animi dejectione, dum Domini Iesu vulneratas manus, ac pedes, perfossamque pectus recogitat, de ejus in se amore, ac benignitate dubitabit?

Joan c. II.
v. 37.

Deflebat Salvator defunctum Lazarum, fratrem Marthæ ac Magdalenæ. lacrymas has vident Iudæi, & exclamant: *Ecce quomodo amabat eum!* Ad mortem æternam eramus damnati omnes: vulneribus suis, quasi tot oculis, & sanguineis lacrymis deflevit Dominus miseriam & mortem nostrã: Ecce anima mea, quomodo amabat te. Redde illi amorem tuum, neque illi tantum, sed & proximo tuo, quem, si per charitatis januam, non admiseris in cor tuum, neque Salvator offensus in sacratissima sua

sua

sua vulnera te admittet; quibus excludi, est cælo excludi.

Ita non nemo alteri infensus, ut refert Cæsarius Heisterbacensis, dū nocte quadam, per visum, Christum conspicit Cruci affixum, humi despectum jacere, velo tenui, & perspicuo contectum, visus sibi est de lecto surgere, velumque retegere, ut venerabundus sacra Domini vulnera exoscularetur; sed refixa à Cruce manu Salvator, vultu indignabundo, hominem arceat, neque ad vulnerum sacrorum osculum, aut ad cordis amplexum, eum admittit, qui amico verbo, cordisque affectu proximum suum dignabatur. Ita in vulneribus, ac corde Christi Iesu locum non obtinet, cujus in corde locus proximo negatur.

CON-

CONSIDERATIO V.

*Vulnera Christi**Schola vere Sapientie.*

Qui studiis applicare vult animum, perito & docto Magistro, & libris instituto suo accommodis indiget. Naturale est homini, ut scire desideret: ut autem quæ oportet discamus & sciamus, Magister nobis erit Dominus Iesus, qui se solum, & unicum Magistrum dicit, & qui nobis à Patre constitutus est magister, ut illum audiamus.

*Matth. 23.
v. 8.*

Cùm audiret aliquando S. Mechtildis in sacrosancto Missæ sacrificio cantari; *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite;* petijt à Patre cœlesti: mi Domine, quid à dilecto filio tuo audire debemus? cui Dominus: Audite vos eum ita vocantem; *Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos.* Audite eum vos docen-

*Matth. 11.
v. 28.*

docentem; *Beati mundo corde. Audite* Matth. 5.
 eum vobis consulentem: *Qui manducat* v. 7.
meam carnem, & bibit meum sanguinem habet Ioan. 6. v.
vitam eternam. Audite eum mandantem,
Hoc est præceptum meum ut diligatis invicem. Io. 15. v. 11
 Audite eum comminantem; *Qui non* Luc. 14. v.
bajulat crucem suam, & venit post me, non potest 27.
meus esse discipulus.

Appositè ad rem nostram Augusti- Tract. 16.
 nus: *Magistrum omnes unum habemus, & in* sup. 10.
una schola omnes discipuli sumus. Cathedram in
cruce habet, qui corda docet. De hoc Magi-
stro, & præceptore rectè Thomas à Lib. 1. de
Kempis, Cui æternum verbum loquitur, à imit. Chr.
multis opinionibus expeditur. O veritas Deus! c. 3. §. 2.
Tædet me sæpe multa legere, & audire; in te
est totum quod volo, & desidero. Taceant omnes
Doctores, fileant universæ creaturæ in conspectu
tuo; tu mihi solus loquere. Hæc ille pro Ma-
gistro nostro appositè,

Verùm ut de profectu in studio no-
 stro magis securi simus, Salvator, qui
 Magister nobis unicus & solus est, ipse
 & pro omnibus mundi totius libris, so-
 lus & unicus liber erit, *scriptus intus &* Apoc. 5. v. 8
foris: intus Divinitate, quam, ut ait Au-
 gustinus,

L

gustinus,

Confess. li. 11. c. 13. Iustinus, soli Beati legunt: foris, Humanitate, conscripta flagellis, spinis, clavis, lanceâ; qui à nobis legendus est liber, de quo eleganter Aloysius Iuglaris noster.

Elog. 86.

Quid agunt characteres mortis in libro vitæ?

Tolle, lege nobilem paginam

Trophæa sunt, non probra.

Lib. de Humil. c. 21.

B. Laurentius Iustinianus Dominum Iesum apertum codicem appellat, in quo legendo, & meditando, universa virtutum disciplina discitur. Non in membranis, inquit, non in lapide, non in ligno, sed sanguine proprio, in sua carne, conscripsit librum hunc Salvator, utq; ab universis legeretur, publicè eum, in Crucis scilicet pluteo, exposuit. Habet in eo foris simplex & indoctus quod legat; habet spiritualis, & perfectus, quod intus intelligat. In eo scripsit charitatis compendium, perfectionis celsitudinem, virtutum normam; & totius humane redemptionis modum, ordinemq; in hoc sui corporis inclusit volumine. Quam ob rem cum scribere compleisset, nihilque superesset scribendum, dixit, Consummatum est. Hactenus B. Laurentius Iustinianus. De libro nostro in quo est thesaurus sapientiae,

tiae, ac scientiae Dei; ut rectè D. Bona-^{Coloss. c. 2.}
ventura dixerit, Crucifixum sibi omnem bi-^{v. 3.}
bliothecam esse.

Quod etiam intellexit venerabilis <sup>In elog. vi-
ta ejus.</sup>
illa Anna Maria Ordinis S. Clarae in
Sicilia, Monasterii sui Superior, quæ
subditas sibi Religiosas hortari solita
est, si Patris sui sancti Francisci virtu-
tem æmulari cuperent, non alio Ma-
gistro ac libro uterentur, quàm Iesu
Crucifixo, quem vnaquæque in cel-
lula sua, in ejus effigie, præ oculis ha-
beret.

B. Magdalena de Pazzi Novitias <sup>P. I. vita
c. 63.</sup>
suas adhortabatur, si ad magnam per-
fectionem pervenire desiderarent; ac-
ciperent pro Magistro suo Cruci-
fixum, illius monitis aures præberent,
eâ potissimum horâ, quâ sanctissimo
Sacramento refectæ essent. Numquam
enim opportuniùs discemus, quàm
cùm apud nos, & intra nos tantus, ac
talis est Magister.

Hunc nobis Magistrum ac librum <sup>Libel. Exer.
exercitio I.
heb. 1.</sup>
etiam indicat S. P. N. Ignatius, & unâ
quam in eo discere debeamus lectio-

nem. Colloquium, inquit, absolutâ scilicet Meditatione, fiet imaginando Iesum Christum coram me adesse in cruce fixum, Ecce librum; audi lectionem. Itaque exquisitam rationem, quâ Creator ipse infinitus, fieri creatura, & ab æterna vita ad temporariam mortem venire pro peccatis meis dignatus sit. Arguam insuper meipsum, percunctans quid hætenus dignum memoratu egerim pro Christo? quid agam tandem? aut agere debeam? Ita & sancta Ludgardis, clausis oculis corporis, animæ verò apertis, Christi in Cruce ante se pendentis effigiem considerabat, & veluti librum suum, pia mente legebat, quando Salvator se illi ostendit patenti lateris vulnere; cui Virgo os applicans, ex eo hausit illuminationem, quam vocat Apostolus, scientiæ claritatis Dei, in facie Christi, per claram scilicet ejus, & redemptionis ab ipso consummatæ cognitionem.

Barth. Fischen in vita ejus, 16. Junii.

1. Cor. 4. v. 6.

Habemus itaque Magistrum & librum, ac pro Cathedra crucem: scholas Magister ipse offert, & aperit, sacratissima sua quinque vulnera; sumus in his sanctorum omnium condiscipuli;

in

in his docebimur, quæ sit longitudo, latitudo, Ephes 3. v.
 sublimitas, & profundum Crucis Christi, ut scia-^{19.}
 mus supereminentem scientiæ ejus caritatem, &
 impleamur in omnem plenitudinem Dei, arbi-
 trantes cum Apostolo, nihil nos scire, nisi Iesum I. Cor. 2.
 Christum, & hunc crucifixum. v. 2.

Gymnasium igitur ad hanc doctri-
 nam capeffendam adreamus. In prima
 ejus schola, vulnere scilicet sinistri pe-
 dis, profundum crucis Christi nobis
 addiscendum est, ejus scilicet Humili-
 tas, qui etiam latronibus passus est se
 postponi, medius inter illos suspensus,
 qui Deus erat, sanctitas, atque inno-
 centia ipsa; ut Nihilum nostrum, &
 peccata nostra cognoscentes, optemus
 omnibus posteriores haberi. Hac in
 schola S. Paulus, & S. Franciscus opti- I. Tim. I.
 mè profecerant, cùm se peccatores v. II.
 omnium maximos profiterentur, & ta- In ejus
 les æstimari, diciq̄ue cuperent. vita.

In secunda schola, hoc est, in dexteri
 pedis vulnere, Crucis Christi debemus
 perdiscere latitudinem, ut parato ac
 læto animo prospera æquè atque ad-
 versa complectamur, divinæ volun-

*Rib. in vi-
ta.*

tati in omnibus nos conformantes. Quod sancto P. N. Ignatio a deo usitatum fuit, ut in omni rerum eventu, non aliâ animâ, quàm Dei voluntate agi, ac vivere videretur.

*Sur. in ejus
vita.*

In tertia schola, hoc est, in vulnere sinistrae manus, longitudinis Crucis Christi doctrina traditur, quam crucem ipse ab æterno complexus est, & tandem ineffabili patientiâ, atque æquanimitate subivit, ut & nos hoc exemplo patienter, atque æquanimiter Crucem nostram admittamus, & cum sancta Elisabetha Hûgariæ Regis filia, Hassiæ Landgravia, socios conquiramus, qui in adversis Deo nobiscum laudes concinant.

*Philip. 3.
v. 20.*

In quarta schola, hoc est, in vulnere dexterae manus, Crucis Christi discemus sublimitatem, ut animo à terra sublato, divina tantùm sectemur, & cum Apostolo in caelis sit conversatio nostra.

*Inglaris
elog. 76.*

De quinta schola, in vulnere scilicet lateris, & cordis Domini constituta, eleganter ita scribit qui suprâ:

Elatius

*Elatum in Cathedram
Veri Magister Amoris,
Idiomate amantum posthac loquuturus
Ore clauso, cor aperit.
Fideliorem Interpretem,
Doctrina cordium hæctenus non invenit.
An planè loquatur ex corde,
Idioma cordis interroga?*

Schola itaque hæc, schola divini Amoris, eaque suprema est.

S. Vincentius Ferrerius, ex D. Domini familia, studiis fatigatus, non alibi relaxabat animū, quàm in vulneribus Salvatoris sibi in Crucifixo suo obversantibus, fassus se in Dei, virtutum-
Paul. Bar. in an. Sa.
que scientiâ progressū majorem hisce in scholis fecisse, quàm in alio ullo orbis Gymnasio, quocunque magistro facere potuisset. In illis scholis & nobis omnis opera ponenda est, si ad supremum, libri scilicet vitæ æternæ, præmium adspiremus.